

Til Cavling-komiteen

Jeg vil gerne indstille Anders Legarth Schmidt til Cavling-prisen for hans reportageserie fra børne- og ungdomspsykiatrisk afsnit B 204 i Glostrup, bragt i Politiken med titlen 'Forbandede ungdom', som han også selv har fotograferet til.

Gennem seks kapitler beskriver han livet på for en række unge, der gennem lange perioder har været indlagt, deres håb og drømme, deres genvordigheder og et ungdomsliv, der forsvinder i skyggen af psykisk sygdom. Den tid, de er indlagte, kommer aldrig tilbage. Livet bruser forbi dem.

Ingen, der har læst artikelserien, kan glemme den unge dreng, Emil, der i et døgn, vælger at stå op. Ingen kan glemme Tilde, der hører stemmer, og som ikke kan tro, det bliver bedre, for det har aldrig været godt eller Sofie, der ønsker at skære sin hjerne af.

Anders Legarth Schmidt har fået en enestående adgang til de unge og de ansatte på afdelingen, fordi de har haft tillid til ham. En tillid bygget på hans årelange sobre dækning af sundhedsstoffet og hans egen vilje og mod til at skrive personligt og privat. Han har gjort sig værd at stole på.

Den samme mulighed for at turde stole på fortællingen og journalisten tilbyder han læserne i reflekterende og reflekterende afsnit om sin egen rolle som journalist, hvor han stiller sig selv det spørgsmål, som journalister ofte glemmer: hvad de portrætterede får ud af at medvirke. For hvis skyld er han der? Deres, systemets, sin egen?

Men svaret er indlysende: for læsernes skyld. For at vise offentligheden en bid af vores fælles samfund, som kun få kender og endnu færre besøger. Han åbner et rum til et sted, hvor ingen af os har lyst til at være og minder os om vores fælles ansvar for dem, der har det sværere end os selv.

Og han gør det med en rørende medmenneskelig respekt for de unge og et syn for, at nok er de psykisk syge og indlagte, men de er også bare mennesker, som os andre. For behøver man at være indlagt for som en af de unge at synes, at det kan være skamfuldt at være svag? Eller frygte at forlade noget, man egentligt ikke var glad for, fordi man frygter at miste det gode, man havde der?

Anders Legarth Schmidt viser at ja, de er nok psykisk syge og indlagte. Men de er også bare unge. Unge mennesker.

Det er journalistik som dette, der sikrer, at et samfund fortsat har sammenhængskraft. At de stærke vil vedblive med at støtte de svage. At vi forstår, hvorfor vi skal passe på hinanden.

Den journalistiske vagthund bider ikke bare magthaverne i benene. Den viser også vejen til dem, der ikke har det som flertallet. Den puffer dørene op og viser os samfundets inderside.

Det har ingen gjort finere i 2020 end Anders Legarth Schmidt og derfor fortjener han årets Cavlingpris.

Med venlig hilsen

Sarah Skarum, journalist på Politiken